

Ο «κακός» της Ιλιάδας, άνανδρος, δειλός και γυναικάς, είναι ο Πάρης. Ακόμα κι όταν, χάρη στην Αφροδίτη, γλίτωσε το τομάρι του, στη μονομαχία με τον Μενέλαο, βρέθηκε στον θάλαμό του και απαίτησε από την Ελένη να του δοθεί, μη έχοντας καμιά τύψη για την κατάντια του. Κι όσο για την ήττα του, εμφανίζεται να την φιλοσοφεί, λέγοντας «σήμερα νίκησε εκείνος, αύριο εγώ». Ο Όμηρος είχε φροντίσει να ζωγραφίσει τον χαρακτήρα του από την αρχή της ραψωδίας Γ (15 κ.ε.), παρουσιάζοντάς τον καυχησιάρη αλλά και φοβητσιάρη με τον Έκτορα να τον «στολίζει» ανάλογα:

«Κι όταν προχωρώντας ο ένας ενάντια στον άλλο πλησίασαν, ανάμεσα στους πρώτους Τρώες φάνηκε ο θεόμορφος Αλέξανδρος (Πάρης), φορώντας στους ώμους ένα δέρμα από πάρδαλη, και τα γυρτά του τόξα και σπαθί* αυτός πάλλοντας δυο δόρατα οπλισμένα με χάλκινη αιχμή προκαλούσε όλους τους πιο γενναίους από τους Αργείους να πολεμήσουν αντίκρυ του στη φρικτή μάχη.

Μόλις ο αγαπημένος του Άρη Μενέλαος τον πήρε είδηση πως ερχόταν μπροστά από τον άλλο στρατό προχωρώντας με μεγάλα βήματα, χάρηκε όπως το λιοντάρι που πέτυχε μεγάλο κουφάρι, βρίσκοντας καθώς περνούσε ή ελάφι με κέρατα ή αγριοκάτσικο* επιμένει να το φάει ως το τέλος κι ας το κυνηγούνε γρήγορα σκυλιά και γερά παλικάρια* έτσι χάρηκε ο Μενέλαος, άμα είδε με τα μάτια του τον θεόμορφο Αλέξανδρο* γιατί είπε πως θα έπαιρνε πίσω το δίκιο του από τον κακούργο* αμέσως πήδησε με τα όπλα του από το άρμα του στη γη.

Μόλις όμως τον πήρε είδηση ο θεόμορφος Αλέξανδρος ότι πρόβαλε ανάμεσα στους πρώτους – πρώτους, τρόμαξε η καρδιά του και τραβήχτηκε πίσω μέσα στο πλήθος των συντρόφων του, για να αποφύγει το θάνατο, όπως αποτραβιέται κανείς πίσω ορμητικά, όταν δει φίδι σε φαράγγι βουνού και αρχίζουν τα γόνατά του να τρέμουν, τραβιέται πίσω και γίνονται χλομά τα μάγουλά του, έτσι και ο θεόμορφος Αλέξανδρος χώθηκε μέσα στο πλήθος των περήφανων Τρώων, γιατί φοβήθηκε τον γιο του Ατρέα. Ο Έκτορας τότε, άμα τον είδε, τον μάλωσε με ταπεινωτικά λόγια: “Παλιοπάρη, πανέμορφε στην όψη, ξετρελαμένε με τις γυναίκες, απατεώνα! Μακάρι να μην είχες γεννηθεί ή να είχες χαθεί ανύπαντρος. Θα το ήθελα αυτό και θα ήταν πολύ συμφερότερο παρά να είσαι έτσι ντροπιασμένος και να σε στραβοκοιτάζουν οι άλλοι* εξάπαντος θα ξεκαρδίζονται οι μακρυμάλληδες Αχαιοί, που έλεγαν πως είσαι παλικάρι από τα πρώτα, γιατί έχεις όμορφη όψη, ούτε δύναμη όμως ούτε κουράγιο βρίσκεται μέσα σου...”».

Ο αίτιος του πολέμου είχε χάσει και τον σεβασμό της Ωραίας Ελένης, αυτής που παράτησε σπίτι και άντρα για να τον ακολουθήσει. Στην Ιλιάδα (Ζ 349 κ.ε.), λέει στον Έκτορα:

«Μια κι όμως αυτά τα κακά οι θεοί τα αποφάσισαν έτσι, έπρεπε τουλάχιστο να είμαι γυναίκα ενός καλύτερου άντρα, που να καταλαβαίνει τι θα πει να θυμώνει ο κόσμος δίκαια μαζί σου και να λέει τις ντροπές σου. Αυτός ούτε τώρα έχει σταθερότητα στον χαρακτήρα του ούτε ποτέ θα βάλει, γι' αυτό και θα λάβει το μισθό του».

Η δειλία του Πάρη ζωγραφίζεται και από τον τρόπο που πολεμούσε. Αναφέρθηκε ήδη ότι προτιμούσε να χρησιμοποιεί τόξο, ώστε να στέλνει τα βέλη από μακριά και να αποφεύγει έτσι την μάχη σώμα με σώμα.

(τελευταία επεξεργασία, 2 Φεβρουαρίου 2022)